



Република Србија
УПРАВНИ СУД
4 У. 19182/13
18.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Милан С. Петровић, адвокат из Београда, ул. Тадеуша Кошћушка бр. 8, против туженог Лекарске коморе Србије, са седиштем у Београду, ул. Краљице Наталије бр. 1-3, чији је пуномоћник Дејан Д. Бабић, адвокат из Београда, ул. Отона Жупанчича бр. 26/5, ради поништаја Одлуке Већа Врховног суда части Лекарске коморе Србије број: ДЖ-26-3/2013 од 07.10.2013. године у тачкама 2. и 3. изреке, у предмету повреде професионалне дужности лекара, у нејавној седници већа одржаној дана 18.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА Одлука Већа Врховног суда части Лекарске коморе Србије, број: ДЖ-26-3/2013 од 07.10.2013. године у тачкама 2. и 3. изреке и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Лекарска комора Србије, са седиштем у Београду, ул. Краљице Наталије бр. 1-3, да тужиоцу А.А. из ..., ул. ... бр. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 16.890,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореном Одлуком тачком 2., преиначена је Одлука Суда части Регионалне лекарске коморе Београда број: Ди 59-358/2011 од 01.08.2013. године, којом је одбијен захтев за покретање поступка истражног судије Суда части Регионалне Лекарске коморе Београда проф. др Б.Б. број: Ди 59-211/2011 од 20.04.2012. године, којим је констатовано да постоји основана сумња да је проф. др В.В. из ..., лекар

специјалиста патолошке анатомије, са лиценцом број ... у Клиничком центру Србије начинио стручну грешку у свом хистопатолошком налазу и дијагнози од 01.08.2011. године број: 8951-956/11 за пацијента А.А., чиме би учинио повреду професионалне дужности из одредаба члана 195. став 1. тачка 3. Статута Лекарске коморе Србије, јер је наступила апсолутна застарелост вођења поступка, тако што је предметни захтев за покретање поступка истражног судије Суда части Регионалне коморе Београд број Ди 59-211/2011 од 20.04.2012. године, одбачен као недозвољен, с обзиром да је у тренутку доношења ове Одлуке наступила апсолутна застарелост вођења овог поступка. Тачком 3. ове Одлуке одбијена је као неоснована жалба број: Ди 59-404/2011 од 19.08.2013. године, коју је поднео подносилац предлога А.А. преко својих пуномоћника, адв. Милана Петровића, адв. Иване Ружичић и других адвоката из Београда, против одлуке Суда части Регионалне лекарске коморе за југоисточну Србију број: Ди 59-358/2011 од 01.08.2013. године, у преосталом делу.

Тужбом поднетом Управном суду дана 06.12.2013. године преко пуномоћника, тужилац је оспорио законитост Одлуке туженог у тачкама 2. и 3. из свих законом прописаних разлога, наводећи да тужени приликом доношења одлуке није разликовао институте застарелости покретања и застарелости вођења поступка јер је одлука донета са позивом на одредбу члана 237. став 1. тачка 4. Статута Лекарске коморе Србије, који јасно прави разлику између та два института, с тим да је одредбом члана 251. Статута прописана искључиво застарелост покретања поступка и извршења мере, а не и застарелост вођења дисциплинског поступка против члана Коморе, а у одсуству изричите норме о року застарелости вођења поступка, аналогна примена одредбе Статута која уређује другу правну ситуацију, односно застарелост покретања поступка, представља не само нетачно, већ и недозвољено попуњавање правне празнине од стране Суда части. Истакао је да је та правна конструкција према којој се захтев за покретање поступка одбија, након што га је Суд части претходно прихватио, по њему поступао и довео поступак до поодмакле фазе главне расправе, неодржива, јер је поступак већ покренут и у току је. Околност да у Статуту постоји правна празнина када је у питању застарелост вођења дисциплинског поступка, ни у ком случају не сме бити разлог за незаконито поступање Суда части. Указао је да је пред Првим основним судом у Београду покренут кривични поступак против др В.В. због исте ствари, који се под пословним бројем 3 Ки. 11534/12 води по службеној дужности, а не по приватној тужби овде тужиоца, коју околност је Суд части морао да провери службеним путем, при чему је пропусти туженог утолико већи, с обзиром да је услове за застој поступка последњи пут испитивао у децембру 2012. године. Додао је и да је у наведеном кривичном поступку по налогу поступајућег судије Александра Вељића спроведено медицинско вештачење од стране Комисије судских вештака Института за судску медицину “Милован Миловановић” при Медицинском факултету универзитета у Београду, којим је утврђено, хистопатолошким прегледом (извршеним у току обављања судско-медицинског вештачења) да није потврђена дијагноза аденокарцинома, коју је 01.08.2011. године поставио патолог проф. В.В. на четири хистолошка препарата начињена од материјала добијеног ТРУС биопсијом простате код тужиоца. Предложио је да суд тужбу уважи, оспорену Одлуку у ставу 2. и 3. диспозитива поништи, а туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 30.000,00 динара за састав тужбе и 390,00 динара на име судске таксе за тужбу.

У одговору на тужбу, преко пуномоћника, тужени орган је у свему остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења са позивом на одредбе члана 47. став 3. и 4. Закона о коморама здравствених радника и члана 251. став 1., 4. и 5. Статута Лекарске коморе Србије, истичући да застарелост вођења поступка у складу са наведеним одредбама наступа у сваком случају када протекне два пута онолико времена колико је по одредбама Статута потребно за застарелост покретања поступка, као и да кривични поступак који се води пред Првим основним судом у Београду против др В.В. није од било каквог утицаја,

нити значаја за доношење Одлуке којом се констатује апсолутна застарелост вођења поступка, с обзиром да је иста наступила, као и да не постоји, сагласно Статуту, обавеза Суда части да застане са поступком у случају вођења кривичног или прекршајног поступка, већ је за то дата могућност. Предложио је да суд одржи јавну расправу и по спроведеном поступку донесе пресуду којом ће тужбу одбити као неосновану, а тужиоца обавезати на накнаду трошкова спора у износу од 36.000,00 динара за састав одговора на тужбу.

Решавајући овај спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), и испитујући законитост оспорене одлуке у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспорене Одлуке, тужилац је 23.12.2011. године поднео предлог за покретање поступка пред Судом части, против проф. др В.В. из Београда, лекара специјалисте патолошке анатомије у вези са сачињеним хистопатолошким налазом и постављеном дијагнозом од 01.08.2011. године, а због повреде професионалне дужности. Суд части Регионалне лекарске коморе Београда је својим решењем број: Ди 59-211/2011 од 20.04.2012. године донео решење којим је започет истражни поступак, а дана 23.10.2012. године Веће Регионалне лекарске коморе Београда је донело и решење о одређивању вештачења од стране тима лекара специјалиста патологије са Института за патологију Медицинског факултета у Нишу, у ком циљу је наложено подносиоцу предлога, овде тужиоцу да достави материјал за вештачење. Водећи рачуна да је овде тужилац дана 30.11.2012. године обавестио суд да није у могућности да препарат уступи на вештачење, што ће учинити чим се за то стекну потребни услови, с тим да ни накнадно тај препарат није доставио, а да је дана 01.08.2013. године истекао рок од 2 године од чињења лекара због којег је покренут поступак, чиме је наступила апсолутна застарелост, Веће РЛК Београда је својим решењем број: Ди 59-358/2011 од 01.08.2013. године, одбило захтев подносиоца за покретање поступка - истражног судије Суда части Регионалне лекарске коморе Београда проф. др Б.Б. од 20.04.2012. године, јер је наступила апсолутна застарелост вођења поступка. Против овог решења тужилац је изјавио жалбу, а оцењујући наводе жалбе, тужени орган је исту делимично уважио у делу у коме се наводи да је евентуална предметна застарелост наступила 02. августа 2013. године, а не 01. августа 2013. године, када је ожалбено решење донето, са чиме у вези је надаље, Одлуку првостепеног органа преиначио тако што је захтев за покретање поступка истражног судије Суда части РЛК Београда од 20.04.2012. године, одбацио као недозвољен, с обзиром да је у тренутку доношења оспорене Одлуке наступила апсолутна застарелост (застарелост вођења овог поступка). Поводом жалбених навода да је првостепени Суд части направио пропуст јер није застао са својим поступком иако се пред Првим основним судом у Београду води кривични поступак против др В.В. због исте ствари, тужени је нашао да првостепени Суд части има могућност, али не и Статутом прописану обавезу да са поступком застане, а предлог да се донесе Одлука о застајању са првостепеним поступком до окончања кривичног или прекршајног поступка, треба благовремено да поднесе странка, односно подносилац предлога што тужилац није учинио, већ се изјаснио да тражене калупе и плочице неопходне за вештачење није у могућности да достави. Налаз вештака подносилац предлога је доставио тек уз предметну жалбу, дана 19.08.2013. године, што значи да првостепени орган претходно није располагао ни конкретним разлогом да застане са поступком, поготово с обзиром на чињеницу да је сам предлагач изјавио да ће тражене доказе доставити када се за то стекну потребни услови. Налазећи да су наводи жалбе, осим у делу који се односио на датум наступања апсолутне застарелости, у целисти неосновани, тужени орган је о преосталом делу жалбе подносиоца одлучио тачкама 2. и 3. своје Одлуке од 07.10.2013. године.

Одредбом члана 195. став 2. Статута Лекарске коморе Србије (“Службени гласник РС”, бр. 68/08, 14/10, 36/11, 43/11, 22/12), је прописано да се у поступку пред Судом части примењују одредбе Закона о општем управном поступку (у даљем тексту: ЗУП) у погледу усмене расправе, доказивања, достављања записника, искључења јавности, као и начела ЗУП-а, као што су начело законитости, начело истине, начело оцене доказа, начело самосталности у решавању, уколико Статутом тј. овим правилима није другачије одређено. Одредбом члана 198. Статута, ставом 1. је прописано да су сви учесници у поступку пред Судом части, као и чланови Коморе, органи, тела и организациони облици Коморе, дужни да Судовима части достављају акте, списе, податке и обавештења који су потребни у поступку одлучивања пред Судом части, а ставом 2. истог члана је прописано да су чланови Коморе дужни по захтеву Суда, да доставе на увид потребна документа за потребе поступка. Ставом 3. истог члана је прописано да су за потребе вођења поступка и утврђивања доказа, Судови части овлашћени да од редовних судова, државних органа, привредних друштава, установа, и свих правних и физичких лица траже, акте, списе, податке и обавештења. Одредбом члана 237. Статута, ставом 1. тачка 4. је прописано да ће Одлуку којом се захтев за покретање поступка одбија, Веће изрећи ако је наступила застарелост покретања или вођења поступка. Одредбом члана 251. Статута, ставом 1. је прописано да покретање дисциплинског поступка застарева истеком једне године од дана учињене повреде професионалне дужности / или угледа члана Коморе из члана 195. овог Статута, а ставом 4. истог члана да после сваког прекида, рок застарелости почиње поново да тече, са тим да застарелост наступа у сваком случају када протекне два пута онолико времена колико је по одредбама овог Статута потребно за застарелост покретања поступка, односно извршења изречене мере, изузев кад се ради о случајевима из става 5. и 6. овог члана. Ставом 5. истог члана је прописано да ако се због повреде против лекара – члана Коморе води поступак пред Судом части, а истовремено је покренут или се води прекршајни или кривични поступак за исти догађај, Суд части може застати са поступком пред Судом части до окончања предметног односно прекршајног поступка. Ставом 6. овог члана је прописано да у случају из претходног става овог члана, застарелост пред Судом части не тече, односно наставља да тече од дана достављања Суду части правоснажне одлуке у предметном кривичном, односно прекршајном поступку.

Законом о коморама здравствених радника (“Службени гласник РС”, бр. 107/05 и 97/10), одредбом члана 45. став 1. је прописано да се у поступку пред Судом части сходно примењују одговарајућа правила управног поступка о усменој расправи, доказивању, записнику и достављању, ако овим законом није другачије одређено. Одредбом члана 47. став 1. истог закона је прописано да застарелост покретања поступка пред Судом части наступа истеком једне године од дана учињене повреде професионалне дужности и угледа члана Коморе из члана 40. овог закона, а ставом 4. овог члана да после сваког прекида рок застарелости почиње поново да тече, са тим да застарелост настаје у сваком случају када протекне два пута онолико времена колико је по овом Закону потребно за застарелост покретања поступка, односно извршења изречене мере.

Одредбом члана 133. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), на чију сходну примену упућују Статут Лекарске коморе Србије и Закон о коморама здравствених радника, је прописано да странка има право да учествује у испитном поступку и, ради остварења циља поступка, да даје потребне податке и брани своја права и законом заштићене интересе, да, сагласно ставу 2. истог члана, износи чињенице које могу бити од утицаја за решење управне ствари, да предлаже доказе ради утврђивања тих чињеница, и да побија тачност навода који се не слажу са њеним наводима. Она има право да све до доношења решења допуњује и објашњава своје наводе, а ако то чини после одржане усмене расправе, дужна је да оправда због чега то није учинила на расправи. Ставом 3. истог члана је прописано да је службено

лице које води поступак дужно да пружи могућност странци: да се изјасни о свим околностима и чињеницама које су изнете у испитном поступку и о предлозима и понуђеним доказима, да учествује у извођењу доказа и да поставља питања другим странкама, сведоцима и вештацима преко службеног лица које води поступак, а са његовом дозволом и непосредно, као и да се упозна са резултатом извођења доказа и да се о томе изјасни. Орган неће донети решење пре него што странци пружи могућност да се изјасни о чињеницама и околностима на којима треба да се заснива решење, а о којима странци није била дата могућност да се изјасни. Одредбом члана 149. став 2. истог закона је прописано да се као доказно средство могу употребити сва средства подесна за утврђивање стања ствари и која одговарају поједином случају као што су: исправе, искази сведока, изјаве странака, налази и мишљења вештака, увиђај. Одредбом члана 150. став 1. наведеног закона је прописано да о томе да ли неку чињеницу треба утврђивати или не, одлучује службено лице које води поступак, зависно од тога да ли та чињеница може имати утицаја на решавање управне ствари. Докази се, по правилу, изводе пошто се утврди шта је у чињеничном погледу спорно или шта треба доказивати.

Имајући у виду чињенично и правно стање ове управне ствари, Управни суд налази да се основано тужбом тужиоца указује да је оспореном одлуком повређен Закон на његову штету, с обзиром да су при доношењу оспорене Одлуке учињене повреде правила поступка прописане одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, према коме се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе. Тужени није оценио навод жалбе, поновљен и у тужби, да је услове за застој поступка последњи пут испитивао у децембру 2012. године, и то обраћањем пуномоћнику тужиоца, који га је обавестио да парафинске калупе и плочице ради вршења вештачења не може да достави, пошто су исти предмет вештачења у истражном поступку пред Првим основним судом у Београду, Посл. број: Ки. 11534/12, при чему је пропустио да сагласно свом овлашћењу из цитиране одредбе члана 198. Статута Лекарске коморе непосредно од суда пред којим се води кривични поступак, (о чему га је подносилац предлога обавестио), затражи узорке потребне за вештачење, него је, супротно својој обавези да чињенично стање потпуно и поуздано утврди, допустио да лице Г.Г., сачини у списима службену белешку да под бројем Ки. 11534/12 пред Првим основним судом у Београду нема истраге против проф. В.В., иако је то број предмета који је пуномоћник тужиоца доставио првостепеном органу и који број је наведен касније и у налазу вештака достављеном уз жалбу на првостепену Одлуку од 01.08.2013. године, са тим да у списима нема доказа о томе како је именована и од кога прибавила нетачан податак на основу кога је сачинила службену белешку, пошто нема дописа упућеног Првом основном суду у Београду. Ово тим пре што је првостепени орган већ располагао одређеним доказима које је ценио судија-истражитељ проф. др Б.Б. приликом доношења решења број: Ди 59-211/2011 од 20.04.2012. године, према којима код тужиоца није било елемената малигнитета, примарног или секундарног аденокарцинома, те није било потребе за урађеном хируршком интервенцијом радикалне простатектомије, оценом којих доказа је судија истражитељ одлучио да постоји основана сумња начињене стручне грешке од стране проф. др В.В., те поднео захтев за покретање поступка против њега пред Судом части РЛК Београда, а које доказе је и првостепени орган био дужан да оцени приликом утврђивања услова за застајање са поступком. Суд, наиме, налази, да је другостепени орган дужан да оцени све наводе жалбе, и ако их не уважи, у образложењу свог решења мора да изнесе разлоге због којих их сматра неоснованим. Наведеним поступањем, тужени орган је повредио правила управног поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, којим је, између осталог, прописано да образложење решења садржи утврђено чињенично стање, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Истовремено, у списима предмета које је

тужени орган доставио суду уз одговор на тужбу, не налази се предлог тужиоца за покретање поступка пред Судом части Регионалне лекарске коморе Београда, ни налог првостепеног органа тужиоцу да достави доказе за вештачење са предоченим последицама пропуштања тог достављања, нити напред поменути доказ о обраћању првостепеног органа Првом основном суду у Београду, као ни доказ-поднесак тужиоца од 13.12.2012. године, на који се позвао првостепени орган у својој Одлуци од 01.08.2013. године, а којим предлагач констатује да “у овом тренутку не постоје услови за застој”, који доказ је био основ да првостепени орган, руководећи се “вољом предлагача”, закључи да не постоји ниједан конкретан разлог за застајање са поступком, од чега је надаље зависило наступање услова за апсолутну застарелост вођења поступка.

Како оспорена Одлука не садржи одлучне чињенице, доказе и разлоге у смислу наведене одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, Управни суд налази да је оспореном Одлуком повређено и право тужиоца на јасну и образложену одлуку, због чега је тужбу уважио и оспорену Одлуку поништио.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе коју је предложио пуномоћник туженог. Ово стога што је оспорена одлука заснована на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа, која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони учињену повреду правила поступка на коју му је указано овом пресудом, при чему ће имати у виду да су примедбе суда у погледу поступка обавезне за надлежни орган на основу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Следом изложеног, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, применом одредби члана 40. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), донео одлуку као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова спора, сагласном одлуком у тачкама 2. и 3. изреке о одредбама члана 66. и 67. Закона о управним споровима, Управни суд је применом одредби члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, нашао да је исти основан, с обзиром да је тужилац у вези са овим управним спором имао трошкове за ангажовање адвоката за састав тужбе и то у износу од 16.500,00 динара, одмерен применом одредби члана 4., 14. и 15. у вези са Тарифним бројем 14. и 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), као и трошкове на име судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара, сагласно одредби члана 52. став 1. у вези са Тарифним бројем 28. и 29. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 98/94...93/14), што све заједно износи 16.890,00 динара, колико је тужиоцу, у границама

захтева истакнутог у тужби, сагласно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, а налазећи да је захтев преко досуђеног, а до траженог износа накнаде трошкова, превисоко одмерен, досуђено ставом II диспозитива ове пресуде.

Одлуку као у ставу III диспозитива пресуде, суд је донео применом наведених одредби члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, у вези са одредбама члана 150.,

153. и 154. наведеног Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужени у овом спору није успео, па му право на накнаду трошкова не припада.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18.03.2016. године, 4 У. 19182/13

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ